

ТЪЖНА СЛУЧКА

Презъ една вихрушка
падна една крушка.
Сякашъ на играчка
тя комара смачка.

И тогазъ въ тревитъ
плакаха щурцитъ,
малкитъ камбулки,
свѣтлитъ свѣтулки,
брѣмбаритъ злати,
скакалци крилати,
чернитъ капини,
сочнитъ малини.

Цѣлата горичка
плачеше горкичка,
а пѣкъ баба Меца
спрѣ се до щуреца.

Сълзитъ си бърши,
думитъ си кърши,
крушата поглежда
и така нарежда:

— Дяволъ да ме вземе,
не дойдохъ на време,
крушитъ да сдрукамъ
и да си ги схрускамъ.
Нѣмаше тогава
тазъ беда да става —
бедното комарче,
първо цигуларче,
щѣше да си свири
по гори, баири —
денемъ на момитъ,
вечеръ на момцитъ.

Василь Павурджиевъ

ВАСИЛЬ ЛЕВСКИ

VIII.

Чуждата дреха. Полицията въ Карлово винаги стояла на шрекъ, защото знаела вече, че Василь Ивановъ, чието име се шушнѣло отъ уста на уста, шета изъ България. Единъ день той пакъ се отбилъ въ Карлово, безъ турцитъ да го усѣтятъ. Кога да си трѣгва, единъ неговъ другаръ трѣбвало да му изведе коня на пѣтя между Сопотъ и Карлово. Левски отишълъ да го причака извънъ града. Въ това време се задали нѣколко души. Левски ги позналъ и не искалъ да се срѣщне съ тѣхъ, затова той се отбилъ настрана отъ пѣтя и седналъ гърбомъ къмъ пѣтниците, като се наметналъ съ една дълга хубава дреха, подшита съ хубави кожи, която приятелитъ му дали, защото при пѣтуването си той ималъ нужда отъ такава дреха. Единъ отъ пѣтниците, чорбаджийски синъ, щомъ приближилъ Левски, останалъ очуденъ, като видѣлъ, че дрехата на гърба на непознатия за тѣхъ човѣкъ е неговата (Приятелитъ на Левски тайно я взели отъ него). Пѣтникътъ се впусналъ върху Левски, хваналъ си дрехата и почналъ да вика: „Дръжте крадеца! Тая дреха е моя!“.

Левски, за да избѣгне по-нататъшна разпрания, оставилъ дрехата въ ржцетъ на стопанина ѝ, изчезналъ изъ царевичата и се скриль. Човѣкътъ предалъ дрехата на властѣта. Като я претърсили, намѣрили въ нея два фалшиви восѣчни печата, три пѣтни